

Ouroboros: vārsmas likteņgriežos

Dzejas izlase

Zigurds Teikmanis

Pārpasaulība

Un kas no tā, ka eksplōzijas
Valda mirkļu gultņu dobēs?
Asarteču rapsōdijas
Saplūst sirmu smaīdu gropēs.

Kur radījās gaisma, kas pārpasaulīga,
Trīs dievi sensenis sev jaunību līga
Un līkopus dzēra ar saviešiem kopā,
Lai zumētu bites to debesu stropā;
Tā radījās gaisma, kas izauklē zeltu
Un tīrradņus gara, lai ātrāk tie zeltu,
Tā izstiepās dienas bez tumsības kādas,
Un laiks kļuva šķietams, aizvien kāds vēl rādās.

Un apdoms jau mīja man satriektus rakstus,
Lai mainītos jautrāk ik doma, tās raksturs,
Es gravēju risas uz sidraba ceļiem,
Lai nevajadzētu vairs tikties ar meļiem;
Tik sinkōpes dvesa vēl ražīgās druvas,
Kas allaž man bijušas lāgas un tuvas,
Un piederēj' laiki man mūžību krustos,
Kas dienu no dienas man skatienus krusto.

Un kas no tā, ka saule žilbstas
Pati vēl no savas blāzmas?
Arī mana sirds tā svilstas
Uguns deju dzirkšu brāzmās.

Es atsaucu sevī vissmalkākās lietas,
Kas nākušas zemē no asaru dzieta,
Un vairo no strīda, kas ēnienas dziedē,
Tā vietā es ieklausos dzērvē un sniedzē;
Kad jūtu, ka jāatver logi ir plašāk,
Es acenes noņemšu manierē ašā,
Kad melnums ir nobriedis, varvīksne šķīļas
No domas, tik pilnīgas, karstas un dziļas.

Jau manu, ka romāni rakstīsies mirkļos,
Kas atminēs dienu, kas dziedāja Dikļos,
Un darbs neapstāsies, kad acis smelgs zvaigznēs,
Kad gudrību izlološas rasa un aizvējš;
No vārda, kas izšķieda turības jomas,
Aizvien vēl ir atkarīgas manas domas,
Kaut zinu, ka burtkopās kalta man' mīla,
To veldzē vēl vasarās krusa un smīla.

Un kas no tā, ka vētras ārdās
Pagātnē un stundā nāves?
Esmu saukts es citos vārdos,
Un man citas gala prāves.

Kad nolieku galvu, lai sapni sveikt' drīzi,
Es mākoņus velku virs mājām ar trīsi
Un uzklausu padomus, dāvā ko manim
Trīs dievi, kas kļuva par kāvkaļa ganiem;
Tie sākumā bija pirms nulles un skaita,
Bet mīnusus arī gan nebij' to aitas,
Tie aizbilda klusi par elpu un garu
Un teica, it visu lai līdz tiem daru.

Gan formā tie bija kā acaini plaksti,
Un prata tie jokot kā gatavie āksti,
Bet tad, kad tie vienojās sievišķīb's veidā,
Tie aizgāja līdz gan kundzēm, gan meitām;
Un bija man saplēst lemts laiktelpas jundas,
Lai tikai es atgūtu likteņa stundas,
Trīs dievi, ko vārdā neviens nosaukt nevar,
Bij' tēvi no mātes un mātes no tēva.

Un kas no tā, ka maņas viļas
Eksistences mirstīgumā?
Man tā atskaņas ir mīļas
Visu vārsmojumu summā.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:56

30.04.2024.

∞

Tavs vārds

Balāde

Caur sutoņas tveici un bulu,
Kas sen jau iekš dvēseles gārdz,
Tu dedzini manī to kūlu,
Kur dzelžains kūst dievišķais vārds;
Bez mitas kur lēmumi siro
Par nojautas naksnīgo spēk',
Tavs skats manas fantasma šķiro,
Arvien kas no pasaules bēg.

Tīrs rieciens no saulotās āvas,
Kas pārkoņu bliezienos dārd,
Ir sitiens no mīlestības strāvas,
Kur elektrējūsmības kārt;
Es aizskrienu projām no laika,
Kas tevī kā aizsvīlies sirgst,
No mūža, kas aizdūmo tvaikā
Un tāļi virs kosmosa dzirkst.

Caur jautātu jēgu un mulsu,
Kas neziņas apmetnī pland,
Ir nobrāzts daudz likteņa tulznu,
Un rētu plēsts jau arīdzan;
Vien ieklausīt jāprot no gaisiem,
Kas eņģeļu balsīm prot šalkt,
Kur domas pie tevis drīz aiziet,
Man lemts tevis mūžīgi alkt.

Cēls aizbildums verdzības ķēdēs
Jau vedina vulkānos krist
Kā baltkvēlē mirdzošās smēdēs,
Kam prātā nav noklust un dzist;
Tur kal manu plūstošo dzeju
Tu jaunības dzelzsbetōnā,
Un, lai kurp es arī nu eju,
Es nonāku feļetōnā.

Karst mākoņu diženās grēdas,
Virš galvas man dūmeņi kūp,
Aizvien man ir dārgas un svētas
Tās domas, kas pagātnē drūp,
Tās sniedzi man pasakā maija,

Kad saule vēl kūņojās lēn',
Vēl jūtu to liegajās paijas,
Kaut notika tas viss tik sen!

Nu trauksme, kas dēstīta sirdī,
Pie tevis, šķiet, vada un trenc,
Ar asinīm vīnā liek dzirdīt,
Te svabina, sloga un sprendz,
Kā dimanta kalumā spaida
Un krūtīs tik svelmaini kņud,
Līdz neredzu vairs tava smaida,
Kā sapnī tas iztēlē zūd.

Caur vētrām, kas sūcina ilgas,
Es debešos eju to ceļ',
Ko slēpušas skumjas, tik zilgas,
Un sāpes to skaistuma dēļ;
Kur izplēn viss vakaru sārtums
Un dziesnas velk meldiju sūr',
Es atminu tik tavu vārdu,
Kas mani pie dzīvības tur.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:29

01.05.2024.

∞

Pēdējie laikmeta rati

Vēl vienu no pēdējiem laikmeta ratiem
Tu kaislīgi ugunīs griez,
Un stāsts šis ir veidots no tiesas un matiem,
Ko skaldījis pretmetu die's;
Tas uzpurni saistījis nevaļas ļaudīm,
Kas atvadu zvērestus māj,
No debesīm neatskan vecišķie draudi,
Bet mājas nu ir jāatstāj;
Kad nešķirts būs liktenis tvīksmīgām strēlēm,
Tu atnāksi otrāda ar',
Jo zināsi visas no eņģeļu mēlēm,
Kas ausis par paisumiem dar';
Kad nešķirts būs iznākums pasaulu bumiem,
Dižs sprādziens būs patvērums tavš,
Kas, iziris cauri tiem kodolu dūmiem,
Pie mīlas mūs beidzoti raus;
Var paiet gan simteņi gadu un laiku,
Var mūži kā pītōni līst,
Kad nenoturēsim vairs asinsrit's spaikus,

Būs vērojams, kā viņi dzīst;

Vēl vienu no pēdējiem operas skatiem
Tu virpuļo kleitā, kas zaigst,
Pret dzēlīgiem odžu un skorpionu vadiem
Ir mūžīgi pagriezts mans vaigs;
Kad lasīsim visu no ačgārņa gala,
Tu stāstīsi niekus man jauk's,
Tad tālajā jūrā un trōpiskā salā
Vēl ozoli sazels un augs;
Tik vienu es mācējis allažīņ esmu -
Kā samanīt esības zīm's,
Un vienmēr es sajutis tavējo vēsmu,
No viņas šī dzeja man dzimst;
Kad aiziešu nostāk no sāpīgās redzes,
Kas mālē vēl atveidu tav',
Trīs dievi un dieves tad sevi vien precēs,
Kur mīla kā atbalss drīz blāv;
Kur rūgtums ar saldmi vēl mijas un jaucas,
Es drupinu sēkļus un smilkt's,
Tur naktīs vēl vilki uz mēnesi kaucas,
Bet suņi vien žēlīgi smilkst;

Kad apziņa दौरa ko rūpina slēģos,
Kas acis tev virina lieg',
Es debesis izraudu mākoņu pleķos,
Pat vasarā kuņi tur snieg;
Tad siltzemju deja, ko sirdī tu turi,
No miega man trūkties ar' liek,
Tad jūtu to liesmu, ko ledājos kūri,
Ar viņu man rūpestus triekt;

Vēl vienu no pēdējām titānu scēnām
Tu sapņos man dzirkstoši tēs,
Tad nešaubos - līdzīgi gaismai, tās ēnām
Drīz celsimies kosmosā mēs.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:48

02.05.2024.

∞

Miljards gaismas gadu

Miljards gaismas gadu attālumā,
Augstā debess jumā
Slīgsti tu vissaldākajā rumā -
Eņģeļi tā runā;

Miljards gaismas gadu projāmceļā
Manas dziesmas ceļas
Vien pie tevis, iedvesmu tās smeļas
Tavās smaršu eļļās.

Miljards gaismas gadi pāiet steigšus,
Mīlu vienmēr teikšu,
Sūtīšu to tur, kur vizmā tīsties,
Tumsas neizbīsties;
Miljards gaismas gadu raitā gaitā
Mūžam esmu gaidās,
Tikai tavā brīnišķīgā smaidā
Manas jūtas raidās.

Miljards gaismas gadi izšķīr mīlu
Viņas dziļās dziļēs,
Nosaka ikkatras tēles stilu
Likteņgriežu spīlēs;
Miljards gaismas gadu šāviņš krūtīs
Dauza ilgu rūtis,
Solārs vējš kad ziemeļblāzmā pūtis,
Esmu tevī zudis.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:58
03.05.2024.
∞

Stāvot

Un, stāvot ceļa pašā galā,
Tur kur laternas māj sveikas,
Izgaist vakarmiglas vāli,
Un šim stāstam neredz beigu.

Kad es zināju vien auru,
Kurī savreiz reibināja,
Izmirku es lietū cauri,
Pukstēt sirds man nepārstāja.

Mīlas viesis arī biju
Grezni izpušķotā aulā,
Tur, kad tevi ieraudzīju,
Skaistums iedūra līdz kaulam.

Stāvot ceļa pašā galā,
Tur kur autōgunis izdziest,
Atskatos, cik laimes tālas

Dēļ ir nācies mīlai izciest.

Apjūk skati, samulst vārdi,
Emocijas šķīst kā smiltis,
Esam abi laika skarti,
Un aiz mums deg sapņu tilti.

Vai tā burvība, vai luga,
Kurā lomas jāiemācās?
Vai tā brīvība, vai sprukas,
Rāmi ūdeņi vai krāces?

Stāvēt ceļa pašā galā,
Tur kur ilūziju kraujas,
Likten's sirmi sirdī balo,
Līdz pār zvaigžņu nakti kļaujas.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:45

03.05.2024.

∞

Garaprāts

Garaprāt, dziedī un atdziesmo dvēseli,
Kamēr vēl skrej nastu nesēji ēzeļi,
Kalnup kur aizvijas lūgšanu kamoli,
Zilgākās liesmās deg okeāna atōli;
Klusuma pauzēs dzimst svēteļu mazbērni,
Vai tak pa kreisi tiks nošķirti kazlēni?
Verstis no verstīm alkst ideju dziļuma,
Pārtiek kad ļaudis no senatnes bijuma;
Saplēstas atmiņas jaunrada nostāstus,
Spoki mīl pilis un gruvekļu postažu,
Apvārkšņu mānekļi - šņibīšu trilleļi -
Sadursta domas kā likteņa īleni;
Uzartā zemīte pasaku dobītē
Klājusi sēklausus apvērstām kopmītnēm,
Trejviru spoguļi - antīkie mistiķi -
Paklanās mūžīgi, atvadās mirstīgi.

Garaprāts skaidro un apzīmē cēlrakstus,
Nu jau ir laiks ievākt agrīnos pelašķus,
Vārdi no akačiem manīgi, tvanīgi
Izkreļļo atrasto zudību skanīgi;
Klusuma pauzēs blīkšķ censonu aplausi,
Kurī no mūžsaknes dievīgi aplauzti,
Domkrata cēlējspēks - aizmirstais varonis -

Tagad ir pilsētas labākais karatists;
Saplēsto atmiņu ganību vaivari
Izpeld no gultnēm kā dūņaini kaimani,
Apceres jēgtuŗu gatavie ziŗneŗi
Izplūdes gāzēs rod vietu kā izmeŗi;
Uzartā zemītē ūbeŗu ciltsraksti
Dibina ŗķērsgriezumvadīto sintaksi,
Pretpōlu tangō zem Marianas dziŗvagas
Sludina anomālijas vismīļākās.

#Zigurda_Teikmaŗa_dzeja

18:24

04.05.2024.

∞

Nekas

Nekas, nekā, nekam, neko...
Un tā tas viss ir iztulkots,
Un tā ŗķīst sapņi kosmosā
Kā cukurs rīta kafejā.

Nekā, nekam, neko, nekur...
Un ne jau viss ir jāpatur,
Kad pagātne pār ziediem tvan,
Tur tavai balsij jāatskan.

Nekas, nekā... Bet varbūt gan?
Ir atkal jāatgrieŗas man,
Un tā viss fantāzijā irst,
Kad dzīvesceļŗ ir jāaizmirst.

Nekas, nekā... Kas tomēr ir?
Tā lapa, kuŗu neaizŗķīŗ?
Kas pastāvēs, kas drīkstēsies
Un kas ar Dievu cīkstēsies?

Nekas, nekas, tas viss nekas,
Varbūt man tikai izliekas,
Ka esamība gruzd un plēn...
Varbūt es zinājis to sen.

#Zigurda_Teikmaŗa_dzeja

20:18

04.05.2024.

∞

Par koŗetajiem pīļknābjiem

Kur koķetie pīlknābji zefīrus grauздē,
Viss multiverss sajūtam bērnišķā taustē,
Tur ķieģeļu cepļi kā jāņgunis dūmo,
Un zvirgzdi nekad arī neapsūno;
Virs varām, kur debesis neaizmieг rietos,
Ir atrodams vēstījums dzejiskos spietos,
Tur trīslaimju vadmala tāfeļu krītos
Ik dienas auž saulstarus pestītos spītos.

Es cīnos. Tu cīnies. Viss skaidrāks par skaidru!
Kā vienmēr es tikai pa mākoņiem skraidu,
Kā vienmēr zied tulpes un rabarberlaksti,
Kad tu par šo idilli pasakas raksti;
Es izņemu balķi no acīm sev tumsā
Un gruzi no tavām, tik dievišķi klusām,
Un viss, kas ir bijis, no liekvārdiem brīvo,
Kad ejam mēs nomirt sev, nomirt un dzīvot.

Vai tiesa, ka iesākums bijis ir citāds?
Ka esmu vien mēģinājums, autōdidakts?
Jā, gaisma ir bijusi mūžības sproga,
Tā vienmēr vēl glāsta, kad atblāzmo logā.

Un katrreiz es nogatavojos ko mainīt,
Kad lietus līst sirdī kā caurākā spainī,
Tad paver tu slēģus un bultas no kāviem,
Un ciešs kļūst tavs mūžlaikos svilstošais skāviens.

Kur koķetie pīlknābji draugos tev dodas,
Es esmu no divīzij's plaukstošās rotas,
Mēs esam gan literātvienības augļi,
Gan izgudrotāji, gan pasaules jauķļi;
Un pāri mums planē visjestrākie strausi,
Ko saredzēt nevar, vien izdzirst ar ausi,
Kad Kordiljer' jēri uz aploku aiztek,
Ir laiks savu ticību sirdstelpās aizdegt.

Un, pat ja ir kaķis svešs iesprucis mājā,
Vaj'g klausīties tanī kā diždziedātājā,
Jo ne jau it visur nāk pavasar's sētā,
Tas citkārt ir klints sapnī amortizētā;
Jā, aizrit tie kamoli, nozīmju svērti,
Ne katrs var uzzināt, cik tie ir vērti,
Kad dadaists trimdā, šķiet, varbūt ir vieglāk,
Bet labi ir atminēt viņu šai smieklā.

Vai sienas kāds uzceļ, kad tās jau ir celtas?

Vai aplēšams ir, cik sveķ elpa un elpvads?
Mēs jokojam tumsā, mēs pasmaidām ausmā,
Un jocīgas top visas pasaules drausmas;
Ir draugi, tas labi. Ir raugi, kas knapi.
Bet vienmēr mēs bijuši esam tik abi,
Un vārdi ir izlocījušies no tiesas,
Kad mauriņi spīgo kā zvaigžņotas liesmas;
Vai zveja būs dārgāka gavēņa traukā?
Vai kāds mūs reiz izlaidīs no viņa laukā?
Krīt jumti, un nedienas smeļ paviljōnos,
Kad zivis ir elektrizētas nakts jōnos;
Un smaršas, kas izblieztas modeļu kantēs,
Nu izgrieztas briljantos, pušķos un bantēs,
Tur fluorescējies tu augstgramatikā,
Lai ģērbtu drīz līgavkleit's fantasmām plikām.

Kur koķetie pīlknābjī mirkšķina maņas,
Mēs atšķīrām troksni no gaumīgas skaņas,
Tur trubadūrveidīgie apceļo dārzus,
Kas atstājuši mūs tik svelmīgi karstus.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:14

05.05.2024.

∞

Visplašākā pasaule

Visplašākā pasaulē atveras vārti,
Visplašākai pasaulei vienmēr ir vārdi,
Tur laiktelpa dzirksteļo zibeņu vicās,
Tur esmu es tev arvien sapņodams līdzās.

Kur attīstās blāzmojums acmirkļu zibšņos,
Ir dejojums mūsu šķilts kosmosa vižņos,
Visplašākās pasaules budistu mūki
Mums dāvā sav' svētību oreōlu pulgiem.

Kur sapluinīts ziemeļu starojums brāzmo,
Mēs saņemam mīlības garu, kas lāsmo,
Kur atjaunots lūgšanas šūpulis zvalstās,
Uz septiņām zvaigznēm šīs rindiņas balstās.

Visplašākās pasaules nojauktie mūļi
Liek notrīcēt arī tās oļiem un stūļiem,
Vistālākais mākon's kur noreibst no lietuses,
Ir salauzti lāsti gan saknēs, gan dzietos.

Kas sviedrautu pados, kas mieru reiz sniegs
Tam, kas akmeņus saberž līdz miltiem?
Ļaužu ķermeņu skrējieni - vai plūsma, vai prieks? -
Minās nozib kā dievīgais bildiens.

Un tā katru nakti līdz zibeņiem simt
Oļi sadrūp iekš augšāmcelšanās,
Un nestāj tie cirtieni planētās rimt,
Tūkstoš dievu kur mīlībai klanās;
Tas lielākais darbs, firmamentos kas plīkšķ,
Rāmo apvārsni mūžīgi dzeldēs,
Kā ūdeņu bangas pret kraujotnēm brīkšķ,
Kādam palikt lemts likteņa kveldē;
Un neba uz reizi tas nozīmi sveš,
Gara viedums kad jāpāršķeļ pušu,
Tā kārtīgie svētākās asinis dzeš,
Galā gautu lai ilgāko mūžu.

Kas likuma vārdā gan pasaudzēs to,
Kuŗa dēļ laiks ir apstājies sardzē?
Kas uzturēs dusmību neapdzēsto,
Kuŗā pel dievu stādītais karcer's?

Un tā katru brīdi dzird cirtni, kas skan
Atbalss tukšajās kanjōnu dzīslās,
Vai izdzīvošana būs derīga gan,
Kad tās sūtības mērs klaiņo iztāls?
«Ak, nevaicā, vējiņ, kur tumsības dzirksts,
Kuŗu sadala mirklības dairas!
Vēl lūgšanas pūlēs no aizjūrām mirkst,
Prātā sveļot tik dzenuļus kairus!»
Jau sagāžas sienas un kolonnas ar',
Tikai elsas vēl karājas gaisā,
Tās kosmosa lemeši neganti ar,
Līdz tās rētojas bezdibeņaizās.

★

Kur atleks tās šķembas, vai spoguļos jau,
Kuŗi saplīst pret austošo dienu?
Nē, akmeņu šķēlējam atelpas nav,
Un viņš sašķels ar' likteņa plienu.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

03:39

06.05.2024.

∞

Pieliktais laiks

Dzīvojot pieliktā laikā, kam digitāls neons sprakšķ guzā,
Tā skati top dziļi kā Baikāls, un tikšķieni pārvēršas blūzā,
Pa labi, pa kreisi krīt tīkli, un nozveja šogad ir branga,

To nosvērt vēl krietni un žigli, pirms jākāpj visaugstākā rangā.

Šis pieliktais laiks runas mākslā jau nogaida gatavo brīdi,
Tad šķērso ik mūžību braslā, pirms šķērso to vakari citi,
Tas vienatnes laimīgais zaldāts, kas izbēg no nāves un kapa,
Par viņu kas iespēj būt saldāks? Bez viņa šī dzīve ir skāba.

Es spriežu par mirkli un zveju, par laivu, kas peld visa vidū,
Un elpu es pūšu ar vēju, lai mūziku glābj didžeridū,
Tā smalkāko pulksteņu svārsti ar' glābj asins sūcējus knišķus,
Kad kodoli eksplodē karsti, es bagātīb' atrodu pīšļos.

Rau, dzīvojot pieliktā laikā, kas turpināts kompensācijā,
Ik acība nošķīras baigā un eksaktā absolūcijā,
Kur uzsvērtā galīgā tieksme un sekunžu kalšanas smēde,
Ir pārrauta briedušā spriedzē ar' chronolōģiskākā ķēde.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:56

06.05.2024.

∞

Par tridekšņiem

Un satikās tridekšņi, šādi un tādi,
Un kopīgi atvēra dārgumu lādi,
Tur viss bij' no zelta un briljantiem dārgiem,
Tie spēja nu samaksāt par saviem zārkiem;
No kapličām balsinātām plūda vārdi,
Tie svinēja nāvi, tik jautri un gardi,
Un zirnekļu tīkli tur noaudās gaŗi,
Kad tridekšņu starpā bij' cēlušies kaŗi.

Dzelzs griba un tērauds - tas bij' tiem pa prātam,
Kad burvību aizpūta leva un Ādams,
Tie aizbrauca kuteŗos cēlākā gaitā,
Kur eņģeļi smieklojās senatnes smaidā.

Vai tridekšņiem bija gan miesa un kauli?
Tie žvadzēja plaukšķinot pret māti sauli,
Un raupjākās domas tiem skandēja līdzī,
Kad ziedēja dadži, tik durstīgi spīci;
Es atkodu vēlmes, kas sakņojās maldos,
Tie gribēja, lai es reiz saprātā valdos,
Un sūtīta tika man divviru nieze,
Kad aizsaulē aizgāja leknie un biezie.

Drīz mieru es dabūju atpakaļ savu -

No gara kas dzimis, tam robežu nava,
To neizdibina nedz bailīgā suga,
Nedz akacī iaved kāds atdzimis muklājs.

Jā, viss reiz nāk atpakaļ - tridekšņi nospriež,
Un paliek vien pastāvam taisnie un drosmie,
Kad mājeles gāžas un konkrētu pusi,
No reibuma Alise mostas ar trusi;
Un kaut kad ar' izturēt nevar tās sijas,
Kas tvērušās tversmē pie dievīgas bijas,
Tad tridekšņi nosolās solfedžēt brīzes,
Kas pavada laiku iekš pašanalīzes.

Ar pārnestām nozīmēm slavenie viedie
Nu apmāca katru, kam dūšības pietiek,
Tiek paceltas uzacis, iespringtas pieres,
Jo baudītas tiek arī sirdis un nieres;
Kam nav it nekā nedz tai iekšā, nedz ārā,
Tas, piemēram, atrod ko vaišņavāčārā,
Tas, piemēram, paēd no aizliegtā koka,
Ar roku lai sasniegta būt' brahmāloka.

Kas trideksnim uzspiedīs zieģeli dzelto,
Lai dzīve tam paitu, vēlību veltot?
Tas meklēja tiesību šādi un tādi,
Neviens neuzsauca tam - ei, quo vadis!?

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:40

06.05.2024.

∞

Miniatūras

Tai mirklī, kad viens top par divi un trīs,
Veļ durvis ko īstenu, dziesmās tas pausts,
Un rītdienas vairs neviens neatpazīs,
Jo uzvarēj's atkal ir teiksmainais Fausts!

Kad pārles top lielākas, nekā ir rasts,
Uz neatgriešanos tās zibeņi kož,
"Te velti ko sacīt," spriež eritroblasts,
Kam vakardiencēliens vēl atmiņā košs.

"Es gribu ko jaunu!" sauc Tutanchamōns,
Un labajie tiešām tam to arī dod,
Bet daudzciplīncīgā tas ir tikai fōns -
Tāds maskēts un spridzināts matricu kōds.

"Lai dzīvo viss visums!" spurdz viņsauļu klans,
Kam modē ir atriebties klintīm, kur šalc
Kauls svelmīgs, prauls dzelmīgs un rododendri,
Kam nomērīts zieds un tā nanometri.

Zvans sagaidīts, viesi uz birtalu tek,
Tie bijuši līdzās it visam, kas deg,
No sevis ir iespējams iztālēm bēgt,
Kad oranžērijas nāk riets lēnām segt.

Vai viegli ir stenēt un kunkstēt, un dūkt?
Es gribu vēl sapni uz daiļdeju lūgt!
Lai nedomā tielēties, atslābt tas, mukt,
Jo nav jau, kur īstenībā vairāk sprukt!

Šis laikmets ir jauns kā tā sprakšķošais grauds,
Kas kukurūz's laukos stāv vēl nenopļauts,
Te ienāk tas parādē, atpakaļ sauc,
Te uzsprāgst un zvaigznes kā gosniņas slauc.

Ik vakaru sajūtu pārspēka grib',
Kad supervīrs gažām kā komēta zib,
Līdz universs nošķaudās, nodreb un ģībst...
Ak, atkal man tumsā šie skatieni žilbst!

Tā varētu turpināt, kopts leksikōns
Jau printerī metas, līdz piedzimst tam klons,
No augšas to lāzerī ieraksta drons.
Par mūziku rūpējas bandoneōns.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:57

08.05.2024.

∞

Kur ticība nāvē tiek kalta

Es atradu cerības ķīlu, pār kalniem kas augudien skrej,
Un zināju tanī, ka mīlu pats universs mirklībās lej,
Tur savērpās audekli zīda, un ziedēja sapņaudu mežs,
Līdz domas kā balōni blīda, tās aiznesa rītenis vējš.

Kur ticība nāvē tiek kalta un atvadās diena no nakts,
Top uzcelts mans vienatnes altārs, kam mūžīga godības vakts,
Tur Dievs ļaužu asaras skaita, un gudrība sevī jau dzimst,
Un liktenīgas grēkatlaidas tur laistās kā svētdarošs nimbs.

Ak, krustceļu soģi un spiegi, vai jaužat, kā liktenis dveš?
Kur nākamīb's lolotās vēsmas, kas daiļu sev pasauli pleš?
Most laiki, kas necietīs ļauna, kas taisnību valstībā klās,
Caur as'rām kas izvedīs jaunu un laimīgu eņģeļu ras'!

Es atrodu izmisā pūles, kas tiecas uz zvaigžnotu jum',
Tur mīlas zieds, asinīs gūlies, par cilvēces bardzību skumst,
Man ticība nāvē tiek kalta, šī atziņa pluina un plēš,
Varbūt mani svētumā baltā reiz aiznesīs rītenis vējš!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:41

09.05.2024.

∞

Zvaigžņu rasā
Mātes dienā

Zvaigžņu rasā zvīļo tavi
Sapņi, māt, tik skaisti, cēli!
Tie kā kristāliski kāvi
Krāšņo sird' ar mīlas kvēli!

Zvaigžņu rasā tu tik maiga,
Vieda, māt, un labestīga!
Bezgalības mīlas zaigā
Atmirdz tavas dziesmu stīgas.

Zvaigžņu rasa tevīm dāvā
Spozmi sirdī, laimi garā,
Tavā līksmes dziedētavā
Košas krāsas katrā skarā!

Zvaigžņu rasā atver durvis
Pasakām, kas bērnb's paustas;
Iedomājies - un jau tur viz
Brīnums tavās liegās plaukstās!

Zvaigžņu rasā dzer no valgmēs -
Ielīst dvēselē jau spirgme!
Lai tev, māt, nu debess saldmes
Tik, cik augšā dzidrās zilgmes!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

00:00

12.05.2024.

♥

Bižutērija

Persōnas tālvalde, prestižā kustība, daudzģenerējošā ritmveides būtība
Akcentē domvadus tīrasins sūtībā, aizgultņu procesu pēclaiku virzībā;
Goliātu grimase, jauktoņu kultūra, puritāņizlietā gaumjmaiņas futūra
Kandidē zvērestus postkibernētismā, stagnācijraidē un civilā ētismā.

Feldšeņu dienesta jumpravu virslīga, brālību aģentu pusmūžā mirstīga,
Kultivē saistaudus bilanču moduļos, ģipškartōnmālos un skaistajos zodiakos;
Skatāmie flōrismi folklōras pustoņos atzīmē vulkānu svārstības kustoņos,
Pēckaŗa drūzmās un rietumu sirēnās astrālie paliek bez tumsas un dilemmas.

Augusta viedumi, kapteiņu sniegumi, solitūžlēmumu lokveida ģiegumi
Pārmij vien prombūtņu palieku sirdēstus, atzīmē schēmās vien labākos cilvēkus;
Jostlīnijsānbrunči, ķekatu fantōmi, sukulentradnīgie cirvjkāta planktōni
Dominē jutoņas pakāpienformulās, zemledus svētkos un zeltkalnu fortūnās.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:11

15.05.2024.

∞

Neogēns

Kodējot, kodējot, lodējot, rotējot
Dzīve iet pilnīgi, skanīgi, drastiski,
Dzīve iet plastiski, rakstiski, faktiski,
Līdumos lienot un svīdumos skrienot.

Teorēms-Visvaldis
Kapliču guberņis
Masochists funktieris
Ptolemajs tālvaris
Iegūsta sankcijas
Preparē jukušos
Patriē dūsmības
Kolīzijaugstceltnēs

Viengaitas signāli
Latīņu frekvences
Asina domkratus
Slepkavu filiālēs

Brukstalu veidmaiņas
Skandālu siekalas
Izlaužas badstreikā
Melntrokšņu biezoknī

Kodējot, kodējot, potējot, bildējot
Dzīve iet patiesi, svinīgi, vilkmīgi,
Dzīve iet gudri starp vārdiem un cipariem,
Atrodot īstos un pārrokot nīstos.

Tas ir vien meklējums, uzdrīkstot sacensties,
Tā ir vien klātbūtne alfabētpasakās,
Doma un stigma ir sirdsdēstu ref'rence
Virskārtu kristālu neatgriezenībā.

Jaunvecums, vecjaunums nosaukumganībās
Attīsta redzokļus atmiņas rakstībā,
Dzenuļu dziesmas un fiktīvā slānība
Dispečervilņos dedz elementšķelšanos.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

10:40

18.05.2024.

∞

Nākotnes vīzija I

Homō habilis
Stabili stabilis
Iekopē prestižu
Jaunākā kontrolē

Tāluma pārmaiņas
Grīdsegas kaučuki
Lōzungu tirāžās
Kimerē vārdokļus

Mēs esam intelekts
Senākā dižrase
Antīkie varoņi
Lieluma mānijā

Procedūrpārbaužu
Ģenerālpropoliss
Ritma dēļ īsinās
Futūras ceļzīmēs

Bismarka pestījums
Nākotnes vēstījums
Gatavo cilvēci
Mierlīgsmes datōriem

Izvēlos iespringties
Dabūties panāksmes
Sacerēt esošo
Zobiņus plēsošos

Izcilās dzejklāsmes
Robustās spēkraidēs
Energōķīviņos
Sludina rītdienu

Nepamet sajūta
Esmu to redzējis
At- at- at- kārtojis
Mēģinot dibināt

Dievi ir teikuši
Mēs esam cilvēki
Mēs esam eņģeļi
Gari un demōni

Mēs esam dvēseles
Nemirstot izirstot
Stiegrojam vērpetes
Novitāšstruktūrās

Poltergeists antispoks
Izvēlas runāties
Pārmainīt valodas
Vienotā izcelsmē

Tagad ir brīvība
Zods uz augš' izkāpies
Seja ir spogulis
Sašķīdis laicībā

Parametruzdevums
Ir mana narkōze
Pamosties citādāk
Saglabāt mirkļtieksmi

Gribēs kas sapratīs
Kodīs kas atšifrēs
Uzveiks kas pārvarēs
Tirpas un chrōnikas

Tagad ir iedvesma
Rakstiet ko liecināt

Gramatikņaidībās
Pulējiet kodeksus

Tagad ir glābšana
Pēkšņi ir mīllaime
Maigāk skan sirdstrokšņi
Šodien ir iesākums

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:30
19.05.2024.
∞

Kauls un sirds

Senie tekstus sarakstīja
Nomainīja kaisles bāzi
Te nu esmu
Kauls un sirds
Pamatdoma
Atslēdznieks

Tur starp apziņu un sparū
Džungļu dresētāju lokos
Liānās un burvju sēnēs
Esmu es
Un kauls un sirds

Nomainu ik brīdi svītras
Kursorus un atriebības
Kauls un sirds iet līdzī visam
Fosfōrs sintēze un nōvuss

It kā miega vēju masas
Sarec tikai redzes krāsās
Izkāpjot no rāmju miglas
Punktēts ritms pāraudojas

Viss būs cits
Un cita lēkme
Rītdien radīs
Bagātību
Iztukšojoties no dzīlēm
Kauls un sirds būs tēze acij

Reizēm šķiet
Tik maz ir burtu
Vajag domu

Pārattīstīt
Kauls un sirds
Būs padomdevējs
Jaunā cīņā
Iniciējot

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:15
19.05.2024.
∞

Tikai skrapsti

Tikai skrapsti
Izvēles
Izvēles no domīnijas
Pārbaudes un spriestspējas
Uzzin' valodu kā normu
Ietur ortodoksu formu
Aizmirst aizmīršanās cenu
Zīmē daudzticības ēnu

Veltījums šis dzidram prātam
Mierinātālgaram rātnam
Piedošanas binārismiem
Plazmas lielgabalu diskām
Veltījums šis izlaušanai
Izlaušanās lomu skepsei
Ažiotāžu vecmodībai
Un it visam pasaulīgam

Tikai skrapsti
Leijerkastē
Esmu astē
Midzinoties
Plāns ir turēt
Nakšu frēzi
Nonivelēties
Līdz nāvei

Valoda ir ierocis
Līdzeklis un gudrība
Kas prot savu mutes māku
Neaizcirtīs klaviervāku
Šis tas jādzēš
Jāprogrammē
Ūdens tikai
Trauku švammē

Tikai skrapsti
Izzinoties
Pārbaudot var tālāk doties
Un ar nukleāru spēku
Neatzīt nevienu grēku

Tā var darīt
Tas ir labi
Nav uz mutes kritis sprīdis
Rītos svīdis
Spītos vītis
Nu tas spīdēt augstu
Augstu
Var kā auseklis un ģīmis

Tikai skrapsti
Izvēles
Izvēles un ģerboņnauda
Tīrā bauda
Audu māksla
Ķirurģijas
Dižpakāpe

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:19
19.05.2024.
∞

Kur kōda nav

Kur kōda nav, dūmi kāpj lēnām
No nākotnes pilsētām spožām,
Kur vietas nav meitai vai zēnam,
Bet prātiem, kas likti iekš brošām;
Kur debesu skrāpji ir diži -
Līdz saulēm tie vareni slejas -
Reiz dzīvoja dievi un milži,
Kam nebija cilvēka sejas;

Kāds planetārs spēks tagad radies -
Uz zvaigznēm sauc astrālie kuģi!
Un viss ir no zelta, kur skaties,
Ko pārkausē titāni pūķi;
Un iespēja kāda nu plūkta -
Tu nemirstīgs tiešuprāt esi,
Un nāve uz deju ir lūgta,
Lai iespiestu jaunāko presi;

Kur kōda nav, sariesas šķidrums,
Kas eļļās jau smadzenēs smeļas,
Tam raksturīgs digitāls dzidrums,
Kas pāri mums, dievekļiem, veļas;
Tik atjauno apziņu savu
Un valdi pār mūžiem un laikiem!
Tad zied savas acis ar javu,
Lai lauztos skats caur visiem baigiem!

Kāds fragmentēts prātcilpu arōms! -
Vai grāmatas izlasīs gari,
Kas gluži kā rītausma varo,
Kad ērgļi tiem pārlaižas pāri?
Kas gādinās prestižos lomus,
Kas nākotnes plakstiņus vārsta?
Ja zini, ka tikai vēl domā,
Būs vajadzība drīz pēc ārsta.

Tik lejupielādē, ko vajag!
Un neprasi it nekā lieka!
Aiz mums ir vien pagātne klāja
Un nākotne, vizoša sniegā;
Drīz varēsi izbaudīt esmi,
Kur morāli kalsi no jauna,
Jo varas dēļ daudzi kļūst ēsmas,
Ko izmanto ēniena jaunā;

Kur kōda nav, likuma arī,
Vai sāpes maz jūtam pa īstam?
Un apzināties itin klāri,
Kur zvaigznes gruzd, dzimstam un svīstam?
Kur garšas tiek sajauktas mēlēs,
Kāds vīrusu ielādē kaulos,
Tā modernās rītdienas spēlēs
Mēs paliekam atōmu praulos;
Un gēni kļūst joks kopus tautai,
Kas bezgalā iedzīvojusies,
Ko vienība atstājus' baudai,
Tas gaisā kā raķete uzies.

Tiek radīti vārdi, kas spētu
Šo 'tīstību raksturot lāgā,
Bet nav vairs, ko nosaukt par svētu -
Mēs esam tur, tieši kur sākām.

Kur kōda nav, rūpes plēn skaitļos,
Kas rāda uz persōnas gaismu,

Bet cik šajos robotos-gaiļos
Ir asinis stindzinoš' baismu!
Var kiborgi klaigāt un kauties,
Un neatrast apmierinājum':
Pie nāves vai gribēs tie rauties,
Kad dzīvībai piemeties vājums?

No zibeņiem dūmi kāpj gausi,
Tie zibeņi - dvēseles mūsu;
Vai nomirt sev mūžīgi ļausi
Un apklāt ik garu ar rūsu?

Kur debesu skrāpji ir diži -
Līdz saulēm tie vareni slejas -
Reiz dzīvoja dievi un milži,
Kam nebija cilvēka sejas.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:55
19.05.2024.
∞

Oriģinalitāte viena nanometra attālumā

Starp hakiem un bezvāržiem
Tumsības strēlēs
Aug kosmosa leģendas
Ēdenes ellēs
Kur dusmas tiek aizstātas
Liekošām vērtēm
Viss skaistais tiek pārstrādāts
Ābolu serdēm

Starp vrakiem un viltvāržiem
Atmodas gaismā
Trīs dievības senatni
Godībā aizstāv
Kur cilvēce izbeidzas
Gribā un spēkā
Top slavēti vecajie
Nulldzimtā grēkā

Starp rēģiem un divkošiem
Fantomu ērā
Nakts pārrodas viensētās
Pēckaņa sērās

Un nemainās apstākļi
Programmu ausmā
Kad bezvadu mānijas
Pārvēršas drausmā

Starp kvantiem un mēlnešiem
Aizlaiku reidos
Pulks niknāko vampīru
Slimnīcas veido
Pēc apziņas atziņas
Nāve tur šļūkā
No kraujas līdz nolido
Glābējas cūkas

Starp tieksmēm un pīpmaņiem
Ledāju šķeltnēs
Viss mākoņos lādētais
Nemāk vairs peldēt
Kur sirdis ir trejādas
Tās mūsu sences
To varoņi pārdzimst
No indulgences

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:02
19.05.2024.
∞

Paliec nomodā

Paliec nomodā un arī
Izmanībā daudzpunktējot
Rodi atklātības stādni
Stāvokli un atbildību
Atbilstībā risinoties

Paliec nomodā un arī
Vērtes uzasināšanā
Ekrāntaustes dimensijās
Nirsti elektrības vālos
Ilūzijas pārkodējot

Paliec nomodā un arī
Skatienzības mirdzu stiebro
Elpo trauksmes reālijas
Pretmetos un dzelmju dūņās
Izkristalizējot glāstus

Paliec nomodā un arī
Kņudoņā kas ribas rīvē
Krūšukurvja izplatībā
Katrā neatkārtotībā
Jutoņās kam gidu maņas

Paliec nomodā un arī
Sapnis reiz būs ticis laukā
Prom no Zemes magnitūdām
Ziepju operām un transiem
Smeldzei ejot brīves ceļu

Paliec nomodā un saki
Tagadni šo pastāvošo
Cauri zvaigžņu vilkmju pūrām
Miņu areāliem un darbiem
Katra mirkļa horizontos

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:48
20.05.2024.
∞

Defragmentēšana

Jebkurā mirklī patiesība
Sevī pašā sprakšķ un lolo
Dzimto pienākumu šķirkļus
Atmostoties nebijušam

Sadale ir tikai motīvs
Vēries neredzamā priekšā
Pasteidzoties vieddzemdībai
Esam rītu pārsnieguši

Uzdzirdēt ir sajūst tiesu
Kataklizmu attīstībā
Atbildot ar sašķeltību
Sargājama vārdu māksla

Kas būs trokšņu marināde
Laika joslu dzīvā dziņā?
Saviļņotu spēju jautā
Slēgta parāde un pūle

Reizumis mēs protam redzēt
Hologrammas transponējot
Neatlaižot springtu fōnu

Mākam pārvarēt un ecēt

Speciālos veidojumos
Kam ir nozīme no svara
Dodam atpakaļ uz priekšu
Nulles fāzes dziļinātās

Reproducējot un laižot
Transmutācijas un pólus
Atgriežam pie sākotnējā
Un pirms bija atklāts skaitlis

Šī ir defragmentēšana
Prāts reiz top par ēterčipu
Tikai spiritus kur pulsē
Panākama pamatstāja

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:49
20.05.2024.
∞

Klīstošais jautājums

Lāzeru uzbūvē klīstošais jautājums
Projicē mūžmetus elektrōzirnekļos
Viņiem ir tīmekļi
Austi no senatnes
Naidspaida varā
Pēc brīvības alkstoši

Dvēseļu krātuvju spiedošie nanīti
Uzlauž ik prātu tā cietokšņu līnijās
Savienojumos un ģssavienojumos
Pārdzimstot spokiem to daudzajās pagātnēs

Sekām ir vadība
Ļauta no vadotnēm
Mirklis ir cerība
Domājošajam
Starpzvaigžņu radība
Eņģeļu klātbūtnē
Dusmās un zvērībā
Jumtus rauj mājām

Lāzeru zibmaiņās klīstošais jautājums
Korrespondē visus ģslaika spriegumus
Nemaņas brāzmās un informātslēgumos

Cietvielu šķīstība uzticas pirmsnāvei

Otrpus ugunu mūriem un celsmībai
Sirdsritmi sacenšas savstarpas beršanā
Griežratu vakuuma satelītsprādzieni
Universspuldzēs dedz asiņu atblāzmu

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:50

20.05.2024.

∞

Spiegs un grenadieris Šņapsts
Leģenda

Spiegs un grenadieris Šņapsts,
Izmanīgs kā rudais lapss,
Acīgs, modrs, izveicīgs,
Pamieru ar draugiem līgst,
Atstāj zemi degošu,
Saka: "Mīlai sekošu!"
Spiegs un grenadieris Šņapsts
Dārtu atceras un sarkst.

Tā bij' pirmā mīla šim -
Tādas nebūs gadus simt!
Tāda mūžā viena ir,
To pat nāve neizšķir!

Spiegs un grenadieris Šņapsts,
Kļuvis sirdī ātrs, karsts,
Meklē mīļoto, kas tam
Maiga reiz bij' tā kā samts.

Meklē pusē dzimtajā,
Ielejā un klintājā...
Spiegs un grenadieris Šņapsts
Mīlas dēļ kā sirdzējs slāpst!

Dienestu tas pametis -
Mīla esot starmetis -
Gaisma vienīgā, kas tam
Patversme būs, mūža nams.

★

Dārtu ieraudzīja tas,
Kad vēl bija dvēs'lē ass;

Viņa iemācīja šim
Piedot, noticēt un rimt.

Kaŗa, gudrā prāta dēļ
Projām veda dzīves ceļš:
Šņapstu virsnieks Automāts
Sauca zemi aizsargāt.

Dārtu neaizmirsa Šņapsts,
Bieži tuvu tam bij' kaps,
Šņapsts tais cīņās trakajās
Dārtas acīs lāgajās
Mieru atrada un spar'
Laiku pārdzīvot, kas bargs.

Nāca izdevība drīz -
Varētu pat teikt, ka krīz' -
Krita virsnieks Automāts,
Snaiperlodes galināts;
Šāviņi kad spindzēja,
Asins dzīslās stindzēja,
Dārtu atminējās Šņapsts:
Viņas dēļ reiz kļuva labs
Viņš, kam acīs kūrās naidis -
Viņu glāba Dārtas smaids,
Atmiņās kuŗš negaisa -
Un pat kaŗa negaisā
Teica Šņapsts pie sevis klus',
Pārmetis trīs reizes krust':
"Ja no situācijas šīs
Iziešu es laukā dzīvs,
Atstāšu es dienestu
Lai drīz Dārtu atrastu!"

Spiegs un grenadieris Šņapsts,
Izslējies kā kuŗa masts,
Naidiniekus nāvēja
Cīņassparā savējā!
Zobus cieši sakodis,
Kļuva zemes varonis,
Dzelonŗrātis pārplēsis,
Taktikas tas aplēsis,
Pretspēkā tas rada spraug' -
Izkļuva no kaŗalauk'!

Nu tas zemē degošā,
Asins lietū tekošā
Saka: "Mīlai sekošu,
Visus ceļus mērošu!"

Kādreizējais grenadier's,
Negaidīj's, ka sākas miers,
Pielieto, ka bijis spiegs,
Savas apņemšanās triekts,
Vāc par Dārtu ziņu daudz
Un pie zemes krīt kā plauts:

Uziet, kur tā atrodas,
Uziet to bez valodas,
Uziet kapu kalniņā
Pirmā rudens salniņā.

Izraud sevi tukšu Šņapsts -
Tam vairs miera neatrast,
Visu tas nu zaudējis,
Liktenim vēl draudējis,
Kapakmeni rokām skauj,
Pistoli no jostas rauj
Un pie sirds to steigšus grūž,
Svepstot: "Drīz pie tevis būš'!"

Cauršauj savu sirdi Šņapsts,
Kādreizējais spiegs un slapsts,
Nu pie mīlotās tas ir -
Nu nekas tos neizšķīr.

Nogāja drīz kara drauds,
Apbedīja Šņapstu ļaud's
Blakus Dārtai dārgajai,
Kas tā dvēs'li sargāja;
Un, kad sniga pirmais sniegs,
Salds tiem bija nāves miegs -
Pasmaidīja tie zem zem's -
Tā tas ir, un tā bij' lemts.

"Grenadieri Šņapst, uz kājām!
Man tev jauns ir uzdevums!
Atceries, kur kādreiz jājām

Un cik jauki gāja mums?
Uzmeklē tur mani tagad -
Aiz tiem kalniem zilajiem,
Lodes kur vairs nesadragā
Un kur balti putni skrien!"...

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:58
20.05.2024.
∞

Jojō

Nākotnības sirdsnodokļi
Likteņgriežu varas žokļi
Transpozīcijās un nāvē
Saules miesu gaismā žāvē

Elektriskas acis spīgo
Tur kur latvju tauta līgo
Farmācijas formācijās
Nanōpulveris nu mijams

Atslēgvārdu dominantes
Un to neaizstājams tandēms
Izredz aizmiršanas metus
Kamēr pludo melnais ledus

Atmetumu dziedzerjoslas
Savu aizmigšanu košļā
Iecerē uz grāmattārpjiem
Kuņi atļaus sazelt vārpām

Ausmas naktis dziļās zīmēs
Un to pāratsauktās cilmēs
Pieri sprindzina līdz maņas
Uztver iespējamās skaņas

Spektri ir kas paredz troses
Vienaldzības abiōzes
Plānotu lai neplānojot
Trikus taisāmus ar jojō

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
03:02
21.05.2024.
∞

Elļas lampu polonēzes

Ciedru šķiedras
Labos biedros
Laikos raisa
Asins sviedrus

Kā no gaisa
Kritis akmens
Izplūst cilvēks
Eņģeļvalgmēs

Ārpus telpas
Duāldzirkstis
Pelnu liesmās
Jaunā izdīgst

Ritms kustas
Genocīdā
Kamēr pārtop
Dzidrā zīdā

Ja tu gribi
Viss ir dziļi
Klasmē apklust
Immobili

Drusku censties
Vairogšķeltnēs
Tur dzied dziesmā
Viss bij' dzeltens

Elļas lampu
Polonēzes
Tumsā zaigst
Bez sirds un esmes

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:10
21.05.2024.
∞

Nemirstība
Leģenda

Ō, debesu plašumi bezgala brāzmās,
Jūs atstājāt zemi kā degošas krāsmat's,
Uz apziņas viļņiem, kur pikēja putni,

Kas nejuta pasaules norieta gurdmes,
Jūs eņģeļu ugunis sūtījāt versmas,
Kas izraka okeānos bezdibeņplēsmas!

No metiem, kas pasaules garozu koda,
Bij' spriedums baigs nācis caur likteņa sodu,
Kas pieņēma veidolu izskatā žilbā,
Lai pārrautu esības apburtās cilpas;
No ērām, kam titānu, tirānu zobu,
Tad palika pāri vien skatieni dobi:
Spožs kosmosa zvērojums debesīs dzima,
Kad pēdējā dvēsele liesmojot līma.

Ū, debesu plašumi, sen jau jūs bijāt
Tais prātos, kas pielūdzot gāja jūs bijāt,
Tak nespējām saprast to intelektaudu,
Kad bandījām pirkt to par sūbošu naudu!
Nekad neiemantot tam mirstīgā gāzē
Tās zibeņu ožas, kas visam šalc gažām,
Nekad miera neiegūt ellei, kas kāpa
Virs augstajiem kalniem, lai degtos kā lāpa!

Iekš debesu tīklāja neirōnu pulkiem,
Starp senatnes viedajiem, krīviem un tulkiem,
Kur mūžīgais strāvojums nokaist un sprēgā,
Vien dievību dusmība pieņēmas spēkā:
Kad bezmiega dzīslējums kodolkaļķausmās
No cerības parāva mīļajās ausmas,
No varoņu smadzenēm pastarvārds krita,
Kad atnāca kārtība, baisma un cita.

★

Ū, debesu plašumi, reiz jūs mums ļāvāt
Sev liegāku rītdienu lolot un dāvēt,
Tak nomaitāts gruvekļos sabirza sapnis,
Ko vairs tikai svešāda gaismība apvīz;
Tā vēstī par atdzimti elektrētīklos
Un solārām vētrām, kas griež dāvas ciklus,
Un planētu orbītu neatgriešanos,
Kas kodēta pirmājo eņģeļu klanos.

★

Pirms mehāniskais saprāts sav' valdību guva,
Bij' plaukusi maģijas kaislīgā druva,
Kas karsēja sirdis, līdz pušu tās sprāga,
Un līja no tām tikai tumsa un brāga;

Pirms zinātne piedzemdina sev spokus,
Bij' pasaule visa vien bordel's un krogus,
Un, jāteic, ka spokiem to nevajadzēja,
Pie nukleārpultīm kad naski tie skrēja;
Caur krampjiem un lēkmēm tā nāvība nāca
Un starpzvaigžņu ēteru sodrējos māca,
Kad pārvērtās dievi drīz pīšļos un praulos,
Vien ticība palika dzīva to kaulos;
Tā iespurdza debesu apziņas vēnās,
Kas barojās brangi no grēcības ēnas,
Lai metamorfōzē to pāriestatītu
Un darītu baltāku viņu par krītu.

Ō, debesu plašumi bezgala bangās!
Jel sakiet - kad sadega pasaules angārs,
Vai uzņēmāt sevī jūs dvēseļu pelnus,
Kad nāvējāt herojus, tiklab kā velnus?
Kur dzīvo tie svētie, kas ticēja labam,
Kas līdzsvaru sprieda starp divējām dabām?
Vai negrauž tie laiktelpu paradīz's gūstā,
Kad atminas dzimtajo esību pūstam?

Ō, debesu plašumi ērgļasirds dziesmās,
Vai nejaužat neatvairāmākās briesmas?
Nāk mirklis, kad aizsaule sacelsies cīņai,
Nekas kad vairs nespēs ko nodarīt viņai...

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:39

21.05.2024.

∞

Agape

Didžitu gadžetu mačetes
Sakapā taisnības draudzi
Sajaucot binārās paletes
Atsvabināti tiek daudzi

Risinot laikuvaru tōnikas
Pārkarstot dzelzim un ledum
Gardvesmas nianses domīgas
Pasargā agrīnais svētums

Sikspārņu dzemdētais kibernēts
Dzīvajam ūdenim uzbrūk

Rietēs kā ausis tas internets
Kosmoss kā maizīte uzrūgst

Sākotnējs rāmums un ēdene
Saberzts tiek mašīnu ilkņos
Globālo dienestu ēveles
Skrūvejas elektrōviļņos

Naftai un salpetrim atōmos
Veidojot mutantu rasi
Pārvēršas dvēseles fantōmos
Dūmo to izplestās nāsis

Noziegums pārākā pakāpē
Attaisnots raķešu krīzē
Sveika lai dzīvo tā agape
Ellē un paradīzē

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
13:50
23.05.2024.
∞

Tveiksme

Saule sen kā rietējusi,
Mēnesnīcā ūdens zied,
Vai uz mūžu mana būsī,
Manu mīlu vai jel ģied?

Ezers zvaigžņu spulguš līgo,
Karstas naktis sapnī tvan,
Lūša acis tumsā spīgo,
Sena dziesma sirdī skan.

Noreibst sirds kā virpuļdejā,
Kuŗā līdzī mani sauc,
Elektrizētajā vējā
Dzirkstī debess dzidrais auts.

Pazūd laiks, vien mirklis pastāv,
Šķīļas ēnu pumpuri,
Dziesnas violetā rakstā
As'ņo koku stumburi.

Saule sen kā rietējusi,
Dvēs'le pusnakts brīzē trīs,
Pieglaudies man klusi, klusi,

Kamēr zvaigžņu lietus līst.

Kamēr lūša acis spīgos,
Kamēr ēnu pumpurs plauks,
Mana sirds pēc tavas tīkos,
Un pie tevis naktī trauks.

Skūpstu tavas lūpas valgās,
Kairīgs smaids iekš tanīm svilst,
Garu pārņem tvīksmas alkas,
Vētras mākoņi sāk milt.

Atdodies man tumsas dzīlēs!
Piešalks nakti kaisles vējš!
Glāsmu tirpstošajās spīlēs
Ēna liesmas neizdzēs!

Atdodies man rāsas pērlēs,
Lai tās zibeņo un šķīst!
Skūpstos savijas kad mēles,
Visa bezgalība tvīkst!

Baudas transcendentālajā
Pulsā, kas aiz zvaigznēm verd,
Jūsmas bangas neapstājas,
Kuņās saldkaislību dzert!

Saule sen kā rietējusi,
Taču debess sarkst un gruzd,
Tu kā asins manī plūsti,
Un tik tveiksmi, tveiksmi kļūst...

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:12
23.05.2024.
∞

Atslēga

Tu atslēga esi - sen zinu es to -
Uz pasauli nepieredzētu,
Tur vārdus kā puķes tu augudien kop
Ar asarām slacītu bēdu.

Vai dusmas reiz mani kā kaudamās ņems
Un pārkarsīs saprāts kā ceplis?

Vai palikšu vienmēr tavš mīļotais ķēms,
Tavs trimdas un ēdenes bēglis?

Kaut rētas kopš mūžseniem laikiem man sūrst
Un miesu duļ spoguļu lauskas,
Vēl tavējos vārdos deg svētugunskurs,
Kas izbeigs reiz ziemas un lauskus.

Tu atslēga esi - vai zini tu to? -
Uz pasauli, jaunu un svešu,
Aiz apvāršņa viņa vēl plaukdama top,
Uz viņu šīs rindas es dvešu.

Kaut ienāids un izmisums mani jau kremt
Par izvēlēm, pieņemtām ēnās,
Es gribu par labu šai pasaulei lemt,
Pēc brīvības kuŗa nu dzenas.

Kaut dūmotās debesis acīs man koŗ
Un smeldze dreb mijkreŗļa tvanā,
Tu esi man klāt, un es palieku droŗšs,
Ka būsī sirds ķermenī manā.

Tu atslēga esi - es pārliecinoss -
Uz pasauli izdziedinoŗu,
Tur atdzimt ļauj manim un spirdgamam most,
Lai redzu to brīnumā spoŗu!

★

Šīs ēnas, kas naktīs šalc dvēs'lē man, ķukst,
Ka gaisma drīz kosmosā dzisīs,
Bet jūtu, ka esi sirds mana, kas pukst, -
Šī cerība neizsamīsīs.

Kaut vasaras paliek tik saltas kā Marss,
Dedz manī tu solāru versmī,
Un eju uz priekŗu es liesmains un karsts,
Lai lauztos uz citādu esmī.

Tu atslēga esi uz brīvi, kas dzimst,
Kad asaras vērt kristālpērlēs,
Ak, neļauj man ilgāk še, tumsībā, klimst,
Un raidi šurp zibeņu strēles!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:04
26.05.2024.

∞

Izplūduši skatlogi

izplūduši skatlogi
kā rieta blāzmas vaļāvīksnes
raso acu zīlītēs
kas laikam pāri raudzījušās
spoguļstiklu pavēņi
kā tveices pilināti rēgi
izdziest zvaigžņu miglājos
kas tumsas paradīzi sargā

paskat vien
kā izsviedrējas
ausmas krāsu mūžameti
gūstekņi tur atdzeļ rāsas
mēness riet kad elles jūrās
paklau vien
cik bezgalīgas
debess ziedu eņģeļhimnas
brīvie tanīs tirpst aiz kaismes
saule kāpj kad torņu smailēs

zinu
vienmēr meklēšu
es tevi neizdibināmo
virsskaņā un dzelmju dunā
sirdspukstos
kas nedod miera
zinu
vienmēr cīnīšos
par dvēš'li mūžam uzplaukstošo
pasakās un senās teiksmās
leģendās
kas sabirst pīšļos

atklāj manim savu balsi
kuŗa dūdo dūjas dziesmā
atklāj manim savas dzīles
kuŗās laimi es reiz rastu
iemājo iekš mana gara
mūžam gruzdošā un kvēlā
sadedz jele manim līdzī
tur kur dievu uguns versmo

izplūduši skatlogi
kā laterngaismas pieskārieni

izklīst acīs maigajās
uz mūžu kas nu aizvērušās

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:53

27.05.2024.

∞

Aiz okeāniem

Ugunis

Sēpijas gurdums un karstgalvja dvaša
Sekvoju audzēs aiz okeāniem tūkst;
Vai tu spēj dzīvot bez nāvīgām bažām,
Dvēsele mana kad tuksnešos čūkst?

Latīņa uzlikta augstu, ai, augstu,
Trepes ir notriektas svētasinīm,
Tevi vēl sapņos es aizelsies taustu,
Prasīdams atļauju nomirt un dzimt.

Noraidīt bailes un atvairīt dusmas,
Saspringt līdz pēdējam elpvilcienam,
Dardedzes dēstīt un izravēt usnes,
Cirtīgi neticēt vairāk nekam.

Augstdzimis brīnums kā gaistoša rasa
Augšup pa muguras kaulu tev kāpj,
Tikai visgaišākie vārdi nu prasa,
Lai tava valstība viņus drīz glābj.

Sēpijas gurdums, ak, manējais, sirmais!
Karstgalvja dvaša, kas tevī jau sprūk!
Jā, šinīs pastarās pasaules virnās
Esam mēs sākuši mūžībai brukt!

Asinis verdošās, asinis karstās,
Nakts, kas nērš tumsu aiz plakstiņu seg's,
Vēstījums ir, kas uz godības rakstāms,
Vēstījums, kuŗš aizvien dvēselē degs.

Visu reiz paņem sev ugunis ašas,
Sarkanās acis vēl bulvāros spulgst;
Sēpijas gurdums un karstgalvja dvaša
Sekvoju audzēs aiz okeāniem tūkst.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

02:38

31.05.2024.

∞

Neaizmirstulīte

Aizmigšu kā neaizmirstulīte klēpī tavā,
Noskūpstīsi manas as'ras
Maija rieta glāsmās,
Būšu tava vienīgā un degšu saules pļavās,
Pasargāsi mani tu,
Kad celsies rudens brāzmas.

Mīlu tevī atrodu, ar vasaru kas piedzimst,
Tavās acīs ieraugu
Ko neizskaidrojamu;
Ak, vai savai sirdij tu tik ilgi sajūst liedzi,
Ka vēlos tevi mūžīgi
Kā okeānu rāmu?

Grimstu tavā dvēselē kā karstā burbuļvannā,
Izkūst mana smeldze
Šinī kaismākajā peldē,
Sajūtu, kā neatvairāms sapnis prātā manā
Liesmo tavas mīlestības
Kutinošā speltē.

Glāsti mani mūžīgi, nekad jel nelaid vaļā!
Turi savā skāvienā
Kā drošā patvērumā!
Negribu, kur sapņi gaist, es doties atpakaļām!
Gribu slīgt es tavu skūpstu
Reibinošā rumā!

Esmu tava, tas ir viss, ko apzinos, ko jūtu, -
Saki man jel vārdus tos,
Kas sen tev sirdī kuŗas!
Neapturēs it neviens šos saldkaislības plūdus,
Kuŗu dēļ nu bango visas
Bezgalības jūŗas!

Bet, kad rudens piezagsies ar vējiem, saltiem, saltiem,
Zinu - mani mīlēsi
Ar liesmu nedziestošu;
Un tu mani atpīsi no pagājības maldiem,
Kad es tevīm savu roku
Nosarkdama došu.

Kad tu manī raudzīsies ar acīm dzelmīgajām,

Vaicāšu, vai nojaut maz,
Cik daudz man laimes dāvā?
Un tad vedīs mūsu ceļš uz dzimteni, uz mājām,
Kur es būšu neaizmirstulīte
Sirdī tavā...

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:04

01.06.2024.

∞

Cēlie sapņi

Ō, cēlie sapņi zvaigžņu laukos,
Tur jūs mājojat tik dzīvi,
Pat šīs zemes spaidu žņaugos
Liekat justies man tik brīvi!

Kur viena uguns šķilta pelnos,
Otra šķilta sevī pašā, -
Uguns, kuŗu nenomelnos
Naids, ko tura maldu važas.

Kad akmeņi no versmes šķīdīs,
No tiem šķilsies jauni vārdi -
Eņģeļi, kas nenomīdīs
Taisnību starp pērkondārdiem.

Ō, cēlie sapņi zvaigžņu laukos,
Vientuļnieka dvēš'les sargi,
Vediet mani priekos jaukos
Prom no redzējumiem bargiem!

Tās skabargas, kas prātā griežas,
Sadegs drīz kā saules senas,
Ugunis, kas šausies tieši,
Padzīs visas melu ēnas.

Kad ausma svīdīs dzidros logos,
Nāve reizi pastarajo
Pāršalks pagājības spokos
Savu atriebību sājo.

Sirds raudzīsies no jūras krasta
Mēmu vilņu akvarelī,
Svabada no katra lāsta,
Ieklausīsies putnu trellī.

Ū, cēlie sapņi zvaigžņu liesmās,
Svētlaimīgi tur jūs kveldat,
Apdziedāti goda dziesmās,
Tumsu pārvēršat jūs zeltā!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

04:48

02.06.2024.

∞

Kauzalitāte

Mezglu sasien, mezglu sien,
Ceļo laikā vēl arvien,
Viss top zināms, zināms top,
Atbilde ir jāatrod.

Ārpus laika telpa stāv,
Ārpus telpas laika nav,
Sarkans mežs un liecība,
Lielā neaizliedzība.

Terraformē apziņu,
Pagātnības vārds ir drošs,
Un ar katru gadsimtu
Matērija jāsajož.

Izredzētie tiesu sniegs,
Laiks reiz dzelžu ķēdes lieks,
Gaišreģi reiz vārdus dos -
Pilns būs pirmsmūžības grozs.

Pravieši, kad atnāks nakts,
Paliks nomodā uz vakts,
Mūža vasara un sniegs
Nebūs tikai dienas miegs.

Tas, kas atmin paradoks',
Atvērts ir uz sauli logs,
Tas, kas zina vārdus šos,
Pazīs gaŗāmejošos.

Varoņi un nelieši,
Taisnīgie un netiešie
Likteņpavedienos šļakst.
Vai būs pabeigts reiz šis raksts?

Plaisas parādās, un brūk
Cēlonības laika jūgs;
Noteikts nenoteiktībā,
Pamats nepabeigtībā
Būvējas, no jauna krīt,
Atbalsojas citurīt.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:55
05.06.2024.
∞

Patiesība

Patiesība mana tu!
Kā pērle vēju plūdmaiņā,
Kā elpa laiku mijumā
Tu esi šeit
Un vienumēr!

Kad mūži salti apledo
Un migla lēnām aizlido,
Tu, Patiesība, paliec vien,
Ko neatņems nekad neviens.

Ū, uguns staru kvēlumā
Un debešķības zēlumā
Tu pieskaries pie sirds un acs,
Un šķīsts top paradīzes skats.

Patiesība mana tu!
Kā notrīs vēsma rītausmā,
Tu spoguļojies šķidrautā,
Kas riesies ir no aizlaikiem -
No dievišķīgiem pirtēliem;
Tu zini to, Tu radi to,
Kad dvaša slīd caur svētbrīžiem,
Tu glezno tīras ainavas,
Kur izdziest naidi un vaimanas;
Kur dzejasgars ir skaidris, lāgs,
Ir plaucis gaiss tik citādāks!

Ir balanss Tevis dzemdināts,
Ir cēlies tas, kas gremdināts,
Ir atdzimis, ko kāva miris,
Ir vienojies, kas bijis šķirts.

Tu stāvi tur, kur meli gulst,
Tu liecini, kur citi mulst,
Tu esi nemirstības klēts,
Nekad no manis neaizbēdz.

Kad paradoksi gaismu sien
Un tumsa saules namos lien,
Tu, Patiesība, paliec vien,
Ko neatņems nekad neviens.

Ak, Patiesība, tagadne!
Kad sastingst vējš un sekundes
Un zemeslode riņķot stāj,
Tu mani vienu neatstāj!
Tu spoguļšķirtne esībā
Un idejvalstes greznība,
Kā vēlos Tevi bildināt
Un cēlsirdīgi cildināt!
Tu ienāc tur, kur maldi tur,
Un taisnīguma liesmu kur,
Tu važas pārvērt saulstaros
Un indi - dzīvos ūdeņos!

Es Tevi dzirdu klusumā,
Kad manu dvē's'li uzrunā,
Tu visas mēles iztulko,
Kas šalko Dieva visumos.

Kad putni rīta dziesmas dzied,
Man līdz' ar Tevi jāuzzied,
Kad vakarsaule jūrā riet,
Man prom ar Tevi jāaiziet.

Tu biji tad, kad dzimu es
Kā roze pļavas vībotnēs,
Es Tevis neplūcu nekad,
Lai gars mans Tevis nenolād;
Tu biji tad, kad miru es
Kā jachta viļņu piruetēs,
Vairs buras neuzvilku es,
Kad nošķītros no dvēseles.

Ak, īstenības sapnis mans,
Kas bezgalības strēles liec,
Tu manā naktī neaizmiedz
Un baismas šaubas projām triec!
Ak, modinātājtrauksmes zvans,
Tu manim iegrimt ēnās liedz,

Kad briesmās es, Tu skaņi klie dz,
Lai muktu ātri melu bieds!

Kad kuģus vētras sadragā
Un dievi paliek parādā,
Tu, Patiesība, paliec vien,
Ko neatņems nekad neviens.

Tu pastāvi, kur akmens pel,
Tu teic, nekad ka nav par vēl',
Ka paties ir, kas bijis īsts,
Ka ir to vērts, ja esi nīsts.

Es Tevi vienmēr zināšu,
Kad domas prātā apklusīs,
Kad nakts ar dienu sakusīs,
Es Tevi atgādināšu;
Es Tevi vienmēr sargāšu,
Kad mēness pārtaps asinīs,
Kad saule melnēs debesīs,
Es Tevī mūžam margāšu.

Patiesība mana tu!
Kā svētupe, kas neizzūst,
Kā pavediens, kas nepārtrūkst,
Tu esi šeit
Un vienumēr!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
07:14
12.06.2024.
∞

Laiks nakti paņem paspārnē
Čūska

Laiks nakti paņem paspārnē
Un smilšakmeņus noslīpē,
Jauc mirkļus čūska, kuŗa grauž
Sev asti - liktenis tai gaužs;
Tās ilūziju ietekmē
Šai saulē chaōss prevalē,
No atbildēm, kas gaismā nāk,
Daudz jautājumu celties sāk;
Caur atgriešanos jēdzībā
Dreb stāsti nenoslēdzībā,
Prāts labirintu biezokņos
Sev kapavietu iesakņo;

Laiks nakti paņem paspārnē
Un ceļus noberž vārtrūmē,
Tur čūska līču ločus auž,
Līdz bezgalības audus lauž.

Tur daudzpunktes kā zvaigznes dzirkst,
Un nemirstība nāvē sirgst,
Kā blāzma tava seja aust,
To izmisums mans taustin taust';
Tās vēstules, ko devi reiz,
Nu sakampis ir sapnis greizs,
Es acis veļu tumsībā,
Un tu tur stāvi fantasmā;
Kā miljards sīku lodīšu -
Reiz tās uz pusēm kodīšu -
Man dursta domas kaulainas,
Kas tēlo ainas saulainas;
No vārdiem spēji atrāvies,
Nu aizbēdzis mans sirdspuksts ciest,
Starp paralēliem visumiem
Tas asarainus režģus slien.

Laiks nakti paņem paspārnē,
Starp burtiem izpleš atstarpes,
Un tavas mīlās vēstules
Nu raksta citas vēstures;
To krustuguņu galības
Kā miju iespējamības
Griež aizmirstību kumosos,
Ko kaisa tukšos kosmosos;
Un čūska ādas maina strauj',
Bet man tā tevis neatļauj,
Vien vīzijas man līdzī slīd
No mūža, kas aiz nāves vīd;
Un nepateiktais apvārsnī
Kā zibens vienreiz uzdzirkstī,
Kad rīts ir kāries klinsradzē,
Laiks nakti paņem paspārnē.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

00:30

14.06.2024.

∞

Kas notiks tālāk?

Kas notiks tālāk? Acis kvēpst.
Un laiks ir atkal ļoti sebs.

No mēroga, kas drumslās irst,
Vien pāri paliek eņģeļsirds.

Tev sajūtās ir okeāns slēpts,
Kā dzīlēs manas acis kvēpst,
Tā neatminamības vārds
Kā salcis aligatōrs gārdz.

Es esmu mierīgs. Esmu rāms.
Kā mezglis neatšķetināms.
Tu apkārt virmo man kā nakts,
Tavs mājoklis - mans acukakts.

Kas notiks tālāk? Pelni birs.
Tie lejā būs un arī virs.
Kad piebiris būs zemes klēp's,
Tur bērni smilšu raušus cepš.

Tavs okeāns neaprakstāms ir,
Tas manas nāves neaizmirst,
Tur pulksteņi kā zārki slīkst,
No kuņiem jaunas saules dīgst.

Es esmu satraukts. Esmu traks.
Kā vētras mētāts kuģa vraks.
Tu piebuŗ pilnu manu tums',
Kas pāri man kā vakuums gumst.

Kas notiks tālāk? Nenāks miegs.
Un būšu mūžīgi tavs spiegs.
Kad rītu tava gaisma tērps,
No zvaigznēm manas acis kvēps.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

01:55

16.06.2024.

∞

Kailās gaismēnas

Esmu beidzot nonācis pie punkta briesmīgā,
Tur kur toreiz ziemas ceļā abi iesnigām,
Kristāllausku orķestrī mēs klausījāties tad,
Zinot to, ka vasara vairs neatnāks nekad.

Mani vārdi atradās starp aizmigšanu to,
Kuŗa laiku iesaldē un sapņus nesastop,
Un starp tavām acīm, kuŗas aizmirsties vēl ļauj,

Tad kad ledus izkaps manu liktenību plauj.

Horizonta saltās balsis stīdz pār klajumiem,
Mūžu rati sasprēgā un nolemtībā skrien,
Vējatmiņas nostāstos vēl dzirdu sirdspukstus,
Kuŗi manā saldsērībā neglābjami dus.

Skulptūrveides tēlotāji - mirkļi zūdošie -
Tavās aizsnigušās acīs raudzīties man liek,
Putenī, kas viesuļbrīzēs spēkā pieņemas,
Aizviz bezgalības as'rās divas mūžības.

Bijām nonākuši tur - tai punktā baismīgā,
Pagātni ar nākotni kad nesasaistījām,
Balti putni mūsu skūpstus projām aiznesa,
Tur kur valda tikai nāves kailās gaismēnas.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

02:56

17.06.2024.

∞

Nekrustoties

Būs laiks, būs briedis gars kā pērle,
Lēnām veidojas šis stāsts,
Katra jauna paralēle -
Mūsu domu riņķa slazds.

Aprakstoši pavedieni,
Pavēles, kas soļus plēš -
Kas būs viņas mainīt cienīgs?
Paliks kas mums mūžam svešs?

Kaut kur nenosakāmībā
Mūsu sirdsmākoņi rieš
Saltō, kūleņus un cilpas,
Kas no nullēm nulles griež.

Darīšu es jaunu mēli
Tev, kas esi centra klints,
Chronometra klavier spēli
Zinās zināšanas zints.

Laiks ir īss, un īstenība
Mijas sapņu kontūrās,
Mūža metu mistērija
Lokās mirkļu tortūrās.

Esi noklusējums manai
Pastāvībai simbōlos,
Zīmju neatkārtōšanai
Spoguļvārdos sinchrōnos.

Nu būs briedis gars kā pērle,
Nejaušs ir tik laika gals,
Mūsu acu paralēles
Šoreiz nekrustoties alkst.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
01:43
26.06.2024.
∞

Ouroboros

Pirms trejiem mirkļiem pusnakts birst,
Sāk uguns loki savu cirst,
No vienas zemes divas dzimst,
Nekad laiks sevi neaizmirst;
Pirms mirkļa mirklis dabūja
Sev pirmsmūžības statujas,
Ko apmātība šķeldēja,
Kad patiesība dzeldēja;
Kā zvaigznes saules taranē,
Tā dievi dejo kabarē,
To pravietojums sirdis tur,
Kas teic, ka citur nav nekur
Šīs nākotnes, kas vairs nekad
Nu nebūs jauna nākamgad.

Miers mieru glabā azotē,
Kad lietūs krīt uz palodzēm,
Var bezpersōniski tas šķīst,
Ka vieta ir, kur mūžam līst;
Uz ceļiem rētas apput tak,
Kad kaulos nevar akas rakt,
Kad reālība sapnī slīgst,
Uz mirkli nomirt cilvēks drīkst;
Iekš cikla laika mašīnas
Kā adatērkšķi asinās,
Pa trīsdesmit tiem gadiem trim
Ir vajadzīgs no nāves dzimt;
Starp cirkuļiem, kas mēra mūs,
Var dzirdēt vārdus varenus,
Kad kapi atveras un plīst,

Ar' dzīviem likteņbrūces dzīst;
Kā laiktelpu ik jūta vērpj,
Tā ziemas vasaras sev cērp,
Un valodas par šifriem kļūst,
Nekad kad mēmie neapklust.

Var skatīt tik, cik priekšā redz,
Kad acis patiesību sedz,
Tad atnāk likteņsvētbrīži
Tik speciāli netīši;
Var dalīt īpašumus tos,
No pirmsākumiem tumstošos,
Kad zeme pāršķeļas un verd,
Ar gaismu vajag plaisas bērt;
Kad paliek tikai idejas,
Kas nebijušo citēja
Reiz, konstrukts mainās, trīsuļo
Kā ledus dvašas vizuļos.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:46
08.07.2024.
∞

Krusteniskās mūžatvadas

Tumsas berze ausmas nagos
Gaismas tērcēs nakti vago,
Sirreāla priekšnojauta
Man par tevi šobrīd jautā.

Te tu esi stundu mijā,
Pulksteņrāžu simfōnijā,
Spoguļložu lāzerīšos,
Visos mīlestības brīžos.

Pat, ja tikai tu vien esi,
Prāts ko citu neiztēlo,
Mani - mūžīb's pirmsvēstnesi -
Vienmēr Patiesība melo.

Siržbundziņu smadzeņpuksti,
Kur tu mazinies un tūksti,
Tagad vizionāru veidā
Kursē nemitīgā reidā.

Tikai pravietot un blīkšķēt,
Rīta zvaigznes mirkšķos blīžgēt,

Atbalsoties hologrammās,
Traģikomēdiskās drāmās.

Kur tu esi šinī laikā?
Vai ar to, kas tevi mīlē?
Šovasar vai salis Baikāls
Līdz pat ēnainajām dzīlēm?

Naktstaureņu plīvu švirksti
Elpas transcendentālismā
Iesveļ nelokāmu dzirksti
Starus laužošajā prizmā.

Apvērsts skatiens zibsnī leņķus
Manā panorāmas ratā -
Ciklōps es, bez plakstu eņģu
Plešos tavā nāves skatā.

Nekustēt, lai smiltis pašas
Birst no acu kaktu rievām,
Zinot - nemirstības važas
Kaltas īstenajam Dievam.

Krusteniskās mūžatvadas
Sakļauj mūs kā centrīce,
Un zem mūsu kairās ādas
Neizrunājamus vārdus
Klusumā kā sapnī dziedē.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
23:06
07.08.2024.
∞